

Arrest

nr. 167 315 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart Staatloos te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan de verzoekende partij, die verklaart staatloos te zijn, wordt op 26 november 2013, met kennisgeving op 5 december 2013, een inreisverbod onder de vorm van een bijlage 13sexies uitgereikt.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer

Naam, voornaam: A., A. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Al Yamoun Janine

*nationaliteit: Statenloos
bij Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als: A. M. A. I. (...), geboren te Al Yamoun op (...),
nationaliteit: staatloos*

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30.11.2012, 11.03.2013, 03.06.2013 en 19.07.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*

- 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 30.11.2012, 11.03.2013, 03.06.2013 en 19.07.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van deze bevelen nog geen enkele stap heeft ondernomen om zijn terugkeer voor te bereiden."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt:

"4.1.1.

De beslissing inreisverbod van verweerster ten overstaan van verzoeker, bijlage 13 sexies (stuk 2) dd. 26 november 2013 (kennisgeving 5 december 2013), schendt artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, artikel 1 tot en met 3 van de Wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 3 EVRM, het proportionaliteitsbeginsel en de formele en de materiële motiveringsverplichting.

Art. 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...). "

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Uit deze wetsbepaling vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar. daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De verwerende partij moet dus staven waarom zij een inreisverbod oplegt van het maximum van drie jaar en waarom geen inreisverbod beneden de drie jaar. De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, de toepasselijke wetsbepaling stelt duidelijk dat het om een maximum van drie jaar gaat, automatisch is er dus ook een minimum

waarbij de verwerende partij dus onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum.

De verwerende partij heeft geenszins hieraan voldaan. Het opleggen van het inreisverbod van drie jaar werd gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 30.11.2012, 11.03.2013, 03.06.2013 en 19.7.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar omdat hij sinds de bevelen nog geen enkele stop heeft ondernomen om zijn terugkeer voor te bereiden." (stuk 2)

De verwerende partij kan onmogelijk voorhouden dat zij verplicht is om vanaf de vaststelling dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan sowieso een inreisverbod van het maximum van drie jaar op te leggen.

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

Er wordt op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoeker.

De bestreden beslissing maakt echter automatisch toepassing van een afweging die eerder thuishoort onder art. 7 van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsverplichting is dus geschonden.

Juist omwille van deze discretionaire bevoegdheid zou niet dienstig kunnen worden verwezen naar het feit dat men post factum in bepaalde gevallen een opheffing kan vragen, nu gelet op de discretionaire bevoegdheid verweerster verplicht is om in de motieven van de bestreden beslissing duidelijk naar voor te laten komen waarom een inreisverbod ten eerste noodzakelijk is en waarom ten tweede een maximumtermijn van drie jaar zou moeten worden opgelegd.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste onlangs in een arrest dd. 31 mei 2013 dat het afleveren door de verwerende partij van een gelijkaardig bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet in overeenstemming is met art. 74/11 Vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting (RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013). De bestreden beslissing schendt de wettelijke bepalingen.

Het inreisverbod van drie jaar schendt art. 3 EVRM en art. 74/13 van de vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat het hier om een discretionaire bevoegdheid gaat dient verzoekster een nauwkeurige, zorgvuldige beslissing te maken die ten zeerste wordt gemotiveerd. Nergens in de bestreden beslissing valt te lezen in welke mate een inreisverbod voor de maximumduur van 3 jaar strookt met het feit dat verzoeker als staatloze werd erkend door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Veurne.

De motiveringsverplichting wordt geschonden, verweerster kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar het niet opvolgen van eerdere bevelen, nu de persoonlijke omstandigheden van de zaak van dien aard zijn dat verweerster moet verantwoorden waarom ze een inreisverbod passend acht.

Verweerster houdt onvoldoende rekening met de speciale positie van de staatloze, het opleggen van een inreisverbod gedurende de maximale duur voor een erkende staatloze van Palestijnse origine is niet redelijk en niet verantwoord. Verzoeker is immers niet in de mogelijkheid om terug te keren nu hij niet over een reistitel kan beschikken. De Belgische staat geeft enkel reisdocumenten af aan staatlozen met een permanent verblijf.

Het feit dat aan verzoekende partij verboden wordt om gedurende drie lange jaren geen enkele voet meer te zetten op Belgische bodem is onredelijk en niet in verhouding met de door de bestreden beslissing beoogde doelstelling, zijnde het respect voor de verblijfsreglementering (RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013).

Daarenboven laten de motieven van de bestreden beslissing niet toe vast te stellen dat verweerster rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval, waar verweerster niet anders kon dan op de hoogte van zijn (stuk 4) en dit hoewel artikel 74/11 §1 Vw. verweerster daartoe verplicht. Nergens uit de bestreden beslissing komt naar voor uit welke van de overwegingen uit de bestreden beslissing zou moeten blijken dat rekening werd gehouden met de persoonlijke elementen in het dossier.

Uit de loutere vermelding dat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel. kan niet worden afgeleid dat een inreisverbod in casu passend is laat staan dat dit de verwerende partij zou nopen om een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar op te leggen en dit juist wanneer de overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt zij verplicht is om de precieze en feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt gesteund. (RvSt., 13 oktober 2008, nr. 187 001 en RvV, 19 augustus 2013, nr. 108 303).

4.1.2.

Dit geldt te meer nu verzoeker niet in de mogelijk is om zich naar Palestina te begeven, vandaar dat hij ook een 9bis Vw. aanvraag in ons land heeft ingediend. Bij het opleggen van een inreisverbod dient ook rekening te worden gehouden met eventuele overmacht die in het spel is. Deze regularisatieaanvraag

werd onontvankelijk bevonden omdat geen buitengewone omstandigheden zouden voorhanden zijn. Ingevolge hiervan werd hem ook het inreisverbod opgelegd. Verzoeker tekende tegen de beslissing inzake de 9bis Vw. aanvraag beroep aan omdat hij nu eenmaal niet in de mogelijkheid is om bijvoorbeeld een reistitel te bekomen.

Verzoeker verwijst volledigheidshalve hiervoor naar de motivering die ook werd aangehaald inzake het beroep tegen de beslissing aangaande de 9bis Vw. aanvraag.

Het feit dat verzoeker geen enkele nationaliteit heeft werd bevestigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Veurne in een in kracht van gewijsde getreden vonnis dd. 7 februari 2013 (stuk 4).

De Raad van State heeft in meerdere gelegenheden gewezen dat onvoldoende rekening houdt met de situatie van een staatloze (RvSt., 20 augustus 2004, 134.347). Er kan immers van een staatloze niet zomaar verwacht worden dat hij kan terugkeren.

De erkende staatloze bevindt zich in de administratieve onmogelijkheid om naar het land van herkomst af te reizen. Verzoeker heeft duidelijk aangegeven in zijn 9bis Vw. aanvraag dat hij op geen enkele manier documenten kan krijgen nu Palestina geen autonome staat is. Hij heeft hierbij gewezen naar het attest voor een staatloze die hem ook werd afgegeven door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de praktijk die de Dienst Vreemdelingenzaken normaal hanteert, namelijk dat het feit een erkende staatloze te zijn afdoende bewijs is voor een buitengewone omstandigheid.

Deze praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken is het logisch gevolg van het feit dat een erkenning als staatloze door een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de rechtbank nu eenmaal inhoudt dat men geen paspoort kan krijgen van een land om zich naar het buitenland te begeven, dit omdat men geen enkele nationaliteit heeft. Verweerster dient het gezag van gewijsde van het vonnis te respecteren. Een uitgebreid onderzoek met advies vanwege het Openbaar Ministerie is hier immers aan voorafgegaan. Het is uit dit uitgebreid onderzoek dat naar voor komt dat men geen enkele nationaliteit heeft en dus niet in het bezit kan gesteld worden van nationaliteitsdocumenten.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds geoordeeld dat een typische buitengewone omstandigheid onder meer het feit is dat men moeilijk aan een paspoort of reistitel kan komen (RvV, 19 september 2013, nr. 110 206). Dit is zonder meer het geval voor verzoeker.

Verweerster weet maar al te goed dat de praktijk van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van die aard is dat zij geen reisdocument voor staatlozen kunnen toekennen aan personen zoals verzoeker. nu men hiervoor een verblijfsrecht in België moet hebben (stuk 5), hetgeen verzoeker dus niet krijgt.

Nu verzoeker geen nationaal paspoort van de bevoegde overheid kan bekomen ingevolge het feit dat verzoeker staatloos is en hij ook niet in aanmerking komt voor een reisdocument van staatlozen. vraagt verzoeker zich echt wel af op welke manier hij dan naar het buitenland zou moeten gaan. Verweerster verwacht dingen die in de praktijk niet mogelijk zijn. Er is ook geen vertegenwoordiging van de Palestijnse Autoriteit (diplomatie.belgium.be). Verweerster weet dit maar al te goed.

Daarenboven wordt het reizen mensen van Palestijnse oorsprong danig bemoeilijkt, zelfs in het hypothetisch scénario waarbij verzoeker in het thuisland zou zijn achtergebleven zou hij er bijzonder moeilijk in slagen om zich naar het consulaat in Jeruzalem te begeven. Personen zoals verzoeker zijn immers aangewezen op het consulaat in Jeruzalem (stuk 6). Welnu als Palestijn van de West-Bank kan je niet zomaar in Jeruzalem geraken (stuk 7). Er zijn ook check-points die men moet passeren, laat het nu wezen dat verweerster in haar bestreden beslissing op de koop toe zelf aangeeft dat er incidenten bij de check-points gebeuren (stuk 1). Verzoeker voegt deze informatie volledigheidshalve, nu verzoeker zelfs niet in de mogelijkheid is om zelfs maar naar Palestina af te reizen gelet op het feit dat hij geen reistitel kan krijgen.

(...)

De redenering dat een inreisverbod van de maximumduur van drie jaar aldus volgens verweerster moet opgelegd worden omdat geen gevolg werd gegeven aan eerdere bevelen, miskent ten zeerste de situatie waarin verzoeker zich als erkende staatloze bevindt en houdt hier op geen enkel moment rekening mee.”

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, het proportionaliteitsbeginsel, evenals de formele en materiële motiveringsplicht.

Hij stelt dat de beslissing tot een inreisverbod van 3 jaar werd genomen, zonder verwijzing naar de feiten, noch zonder de minste motivering waarom gekozen wordt voor een duur van 3 jaar. Hij is van

mening dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn dossier, met name zijn staatloosheid.

Hij stelt dat verwerende partij moet staven waarom zij een inreisverbod oplegt voor de maximumduur van 3 jaar.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daar die bepaling betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering terwijl de thans bestreden beslissing enkel de oplegging van een inreisverbod betreft.

In casu werd verzoeker een inreisverbod opgelegd daar hij geen gevolg gegeven had aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 30 november 2012, 11 maart 2013, 3 juni 2013 en 19 juli 2013. Daarenboven heeft verzoeker ook niet aangetoond de nodige stappen ondernomen te hebben om zijn terugkeer voor te bereiden.

Uit het stuk 5, dat verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift toevoegt en waarmee hij tracht aan te tonen dat hem geen reisdocument kan worden uitgereikt, mag niet blijken dat die e-mail, d.d. 19 februari 2013, op hem betrekking heeft, aangezien de naam van de desbetreffende betrokkene werd gewist. Het reisdocument waarvan sprake in die e-mail geeft daarenboven recht op een terugkeer naar België, wat in casu niet van toepassing is op verzoeker, die onrechtmatig in België verblijft en aan wie een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

"Het louter feit dat de eiser het statuut van staatloze heeft verkregen bij vonnis van deze rechtbank d.d. 28 oktober 2004 impliceert geenszins dat de eiser hierdoor automatisch door de verweerder gemachtigd dient te worden om in het Rijk te verblijven.

Artikel 31 van het verdrag van New York bepaalt immers uitdrukkelijk: "1 . De Verdragsluitende Staten zullen een rechtmatig op hun grondgebied vertoevende staatloze niet uitzetten behoudens om redenen van nationale veiligheid of openbare orde... Voormeld artikel 31 van het verdrag van New York is derhalve hoe dan ook niet toepasselijk op de eiser, gezien hij niet rechtmatig op het grondgebied verbleef en verblijft, nog daar gelaten dat dit artikel een appreciatieruimte overlaat aan de overheid om - ook als de staatloze wél rechtmatig op het grondgebied verblijft (wat in onderhavige zaak niet het geval is) - de staatloze toch uit het Rijk te zetten om redenen van nationale veiligheid of openbare orde. Dit artikel verleent derhalve geen subjectief recht aan een staatloze op een verblijfstitel. " (Rechtbank Eerste Aanleg Gent, 6 september 2007, nr. 07/736/A)

Tenslotte merkt verwerende partij op dat ook een staatloze onderworpen is aan de algemene verblijfsreglementering. (art. 98 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) De status van staatloze sluit niet uit dat de staatloze, in voorkomend geval, het land waar hij verblijft kan verlaten en regelmatig naar een ander land kan terugkeren (Cass. S.09.0054.F, 8 maart 2010).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, vereist artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepaling is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat geen formele motiveringsplicht.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft met verzoekers staatloosheid.

Bij beslissing van 26 november 2013 werd de regularisatieaanvraag, ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, d.d. 17 mei 2013, ingediend in functie van verzoekers staatloosheid, immers onontvankelijk verklaard. Die beslissing werd niet alleen op de dezelfde dag als de thans bestreden beslissing genomen, zij werd tevens op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met zijn staatloosheid.

Waar verzoeker zijn staatloosheid als buitengewone omstandigheid aanhaalt om verblijfsrecht in België te verkrijgen wenst verwerende partij op te merken dat verzoeker zich beperkt tot een algemene stelling dat de situatie van Palestijnse vluchtelingen precair is en dat zij niet zouden kunnen terugkeren, zonder hiervan enig bewijsstuk van toepassing op zijn persoonlijke situatie aan te brengen. Het feit dat Palestina geen autonome staat is en personen van Palestijnse origine bijgevolg de Palestijnse nationaliteit niet kunnen verkrijgen, betekent niet zonder meer dat personen van Palestijnse origine die in België verblijven niet kunnen terugkeren naar hun regio van herkomst, in casu de Westelijke Jordaanoever.

Waar verzoeker stelt dat hij een geregistreerde vluchteling bij UNWRA was, doch niet meer onder het beschermingsgebied van UNRWA valt, wenst verwerende partij te verwijzen naar het arrest van Uw Raad met nummer 113.717 van 13 november 2013, waarin de Raad, m.b.t. verzoekers UNWRA-bescherming, stelt dat :

"(...) niet blijkt dat verzoeker een Palestijnse vluchteling is die voorheen genoot van de bescherming of de bij stand van het UNWRA of dat hij niet wordt toegelaten tot het land waar hij voorheen verbleef. (...)

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker geen schending aantoont van de formele motiveringsplicht.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (R.v.V. , 29 maart 2012, nr. 78 303)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen enkele inspanning heeft verricht om het inreisverbod of meer bepaald de keuze voor de maximumtermijn van drie jaar te motiveren, merkt verwerende partij op dat in de bestreden beslissing zowel de juridische als de feitelijke grondslag worden aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk om welke redenen de gegeven motivering niet zou volstaan om hem de sanctie van het inreisverbod met een maximumduur op te leggen. De loutere verklaring in die zin kan niet volstaan om aan te tonen dat verwerende partij op een kennelijk onredelijk wijze tot haar beoordeling is gekomen.

De invulling van de duur van het inreisverbod behoort overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, waarbij louter wordt bepaald dat zij rekening dient te houden met de concrete omstandigheden van elke zaak. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigt dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was - artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de Europese regelgeving - om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen.

De wet staat verwerende partij niet in de weg om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

In casu, heeft verwerende partij alle humanitaire redenen die verzoeker aanbracht die het niet verlaten van het grondgebied zouden rechtvaardigen, reeds beoordeeld.

Zoals reeds werd gesteld, blijkt uit het administratief dossier dat verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft met verzoekers staatloosheid.

Het tweede middel is ongegrond."

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert onder meer schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu een onderzoek in naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Dit artikel legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dus zoals supra gesteld dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).*

De Raad van State heeft in zijn arresten van 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872 gesteld dat het de Raad toekomt als annulatierechter te onderzoeken of de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van het inreisverbod [voor de maximumduur van drie jaar] niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld en dat de Raad kan oordelen in het kader van zijn marginale toetsingsbevoegdheid of in de bestreden beslissing, of in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van de betrokkene en de duur van het inreisverbod gezien de verstrekkende gevolgen van het inreisverbod. De Raad van State verijnde zijn stelling in zijn arresten van 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900 door aan te stippen dat de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en dat een specifieke motivering is vereist.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden van het geval, terwijl haar bijzondere situatie was gekend door de gemachtigde. Zij stelt dat het inreisverbod geen rekening houdt met het feit dat zij op 7 februari 2013 bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Veurne werd erkend als staatloze. Zij stipt aan dat nergens in de bestreden beslissing te lezen valt in welke mate een inreisverbod voor de maximumduur van 3 jaar strookt met deze erkenning als staatloze, terwijl de verwerende partij in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dient te verantwoorden waarom zij een inreisverbod van 3 jaar passend acht. Zij wijst erop dat dit niet redelijk en niet verantwoord is nu de verzoekende partij niet in de mogelijkheid is om terug te keren aangezien zij niet over een reistitel kan beschikken en dat het reizen voor mensen van Palestijnse oorsprong danig wordt bemoeilijkt. Zij meent dat uit de loutere vermelding dat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel niet kan worden afgeleid dat een inreisverbod in casu passend is, laat staan dat het de verwerende partij zou nopen om een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar op te leggen zonder motivering. Verder verwijst zij naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In casu vermeldt de gemachtigde in de bestreden beslissing: *“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

- *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*

- *2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 30.11.2012, 11.03.2013, 03.06.2013 en 19.07.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van deze bevelen nog geen enkele stap heeft ondernomen om zijn terugkeer voor te bereiden.”

Zoals blijkt, is de motivering omtrent het opleggen van het inreisverbod zelf dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. De motivering voor de duur van het inreisverbod wordt verwoord in

de zin dat de verzoekende partij nog geen enkele stap heeft ondernomen om aan te terugkeerverplichting te voldoen. Daarom wordt gekozen voor een termijn van drie jaar.

De Raad kan enkel vaststellen dat weliswaar werd voorzien in enerzijds een feitelijke motivering omtrent het opleggen van het inreisverbod en anderzijds in een feitelijke motivering omtrent de duur van het inreisverbod, doch dat deze motieven beiden op hetzelfde neerkomen, namelijk dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij. Aldus blijkt geenszins een afzonderlijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor de duur van drie jaar. Hierbij moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd niet impliceert dat daarbij ook de termijn van drie jaar moet worden opgelegd. Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien de verwerende partij een keuzemogelijkheid heeft, vereist. De motivering in casu laat echter niet toe na te gaan of op concrete en afdoende wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat voor de duur enigszins werd rekening gehouden met specifieke elementen eigen aan het geval, zoals onder meer met het feit dat zij erkend werd als staatloze. Uit de synthesenota van 26 november 2013 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt enkel dat bij het nemen van de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rekening werd gehouden met de in het kader van deze aanvraag aangehaalde elementen, en dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de afgifte van een inreisverbod wordt in deze synthesenota enkel vermeldt "*bijlage 13 sexies (geen gevolg gegeven aan bijlage 13qq van 30/11/2012 en daarop volgende bevelen 13quater*". Echter, het is duidelijk dat elke administratieve beslissing op zich op afdoende wijze moet gemotiveerd worden en dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet duidelijk en specifiek vereist dat voor de duur van het inreisverbod wordt rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij in de nota lijkt voor te houden, is overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wel degelijk een specifieke motivering vereist voor de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

In zoverre in de nota wordt aanstipt dat omtrent de staatloosheid die de verzoekende partij heeft aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet reeds werd gemotiveerd in de beslissing van 26 november 2013 waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard en de gemachtigde daarom niet nogmaals zou moeten motiveren in het inreisverbod, kan de Raad in het geheel niet volgen. Het is duidelijk dat elke administratieve beslissing op zich op afdoende wijze moet gemotiveerd worden en dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet duidelijk en specifiek vereist dat voor de duur van het inreisverbod wordt rekening gehouden met de specifieke omstandigheden. Het ontbreken van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet zonder meer gelijkgesteld worden met een afwezigheid van drie jaar in België en het Schengengebied.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN